

Sygn. akt <i>IV C</i>	1256/13
-----------------------	----------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia	30 grudnia 2014 r.
------	--------------------

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział IV Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Tyrluk Krajewska

Protokolant:	Starszy Sekretarz Sądowy Katarzyna Rzeszotarska	
po rozpoznaniu	17 grudnia 2014 r.	w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa	K. G.
przeciwko	Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.
o	<p>ochronę naturalnego środowiska człowieka</p> <p>1. Oddala powództwo;</p> <p>2. Zasądza od K. G. na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;</p> <p>3. Nakazuje pobranie od K. G. na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 2.140 (dwa tysiące sto czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.</p> <p>Sygn. Akt IV C 1256/13</p> <p style="text-align: center;">UZASADNIENIE</p>

Powódka K. G. pozwem wniesionym 6 sierpnia 2013 roku pozwała Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. o zapłatę kwoty 76.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 30 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. w odpowiedzi na pozew z 4 lutego 2014 roku wniosło o oddalenie powództwa.

Powódka wywodzi swoje roszczenie ze zmniejszenia wartości nieruchomości w związku z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest właścicielką domu położonego w miejscowości O. przy ulicy (...), na działce ewidencyjnej o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Pruszkowie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) (dowód odpis z KW k- 26-34). Powódka nabyła dom 22 grudnia 2009 roku w wyniku umowy ustanowienia odrębnej własności lokali i umowy (dowód umowa k- 12). Budynek, w którym zamieszkuje powódka posadowiony jest na działce nr (...), która aktualnie znajduje się w strefie Z 2 obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego uchwałą nr 76/11 z 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) w W., zmienioną uchwałą nr 153/2011 Sejmiku Województwa (...) z 24 października 2011 roku (załącznik do uchwały k- 25). Po wprowadzeniu obszaru ograniczonego użytkowania rozporządzeniem Wojewody (...) numer 50 z 7 sierpnia 2007 roku, nieruchomość na której znajduje się budynek powódki znajdowała się w strefie M. 17 lipca 2013 roku powódka zwróciła się do Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. z wezwaniem przedprocesowym o zapłatę odszkodowania w wysokości 180.000 złotych (wezwanie k- 7). W piśmie tym powódka wskazała, że podstawą jej żądania jest art. 129 ust. 2 p.o.ś., w związku z uchwałą 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania.

Powódka w pozwie potwierdziła podstawę prawną jej żądań, podaną w wezwaniu przedprocesowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niezakwestionowanych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, które

nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, a których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zakwestionowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania – uznając je za spójny, wiarygodny i nie budzący wątpliwości materiał dowodowy. Dowody te wzajemnie się uzupełniają i brak jest zdaniem Sądu, przesłanek do odmówienia im mocy dowodowej i wiarygodności w zakresie, w jakim stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Pełnomocnik powoda w pozwie zgłosił dowód z opinii biegłego z dziedziny obrotu nieruchomościami nie wskazując tezy dowodowej. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw szacowania wartości nieruchomości formułując tezę z urzędu (opinia k-145-194). Biegła w opinii dokonała porównania wartości nieruchomości znajdujących się w strefie i poza strefą ograniczonego użytkowania, odwołując się do daty 20 czerwca 2011 roku, daty 30 czerwca 2013 roku i daty 22 lipca 2014 roku. Biegła analizowała transakcje dotyczące nieruchomości położonych w obszarze ograniczonego użytkowania poza strefą Z1 i Z2, przy czym zarejestrowała jedną transakcję dotyczącą nieruchomości położonej w strefie Z1 i wyjaśniła, że nie znalazła transakcji dotyczących nieruchomości położonych w strefie Z2. Z wniosków zaprezentowanych przez biegłego wynika, że nie miał miejsca spadek wartości nieruchomości położonych w miejscowości O. na skutek ograniczeń wynikających z utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania. Pełnomocnik powoda zakwestionował przydatność opinii, wobec treści tezy dowodowej. W piśmie z 12 listopada 2014 roku pełnomocnik wskazał, że jego zdaniem biegły powinien określić szkodę w związku z objęciem nieruchomości ograniczeniami wynikającymi z aktu prawa miejscowego wprowadzającego obszar ograniczonego użytkowania. Pełnomocnik powoda w piśmie z 8 listopada 2014 roku wniósł ponadto o dopuszczenie dowodu z dokumentacji dotyczącej pomiarów hałasu na okoliczność oddziaływania lotniska na środowisko oraz dowodu z innych dokumentów złożonych do sprawy, w tym orzeczeń różnych sądów, pism procesowych z innych spraw oraz różnych publikacji dotyczących tematyki ochrony środowiska. Biegła przesłuchiwana na rozprawie podtrzymała swoją opinię. Wyjaśniła również, że porównała wartości nieruchomości z kilku dat dla właściwego wykonania powierzonego zadania, albowiem jedynie analiza w przeciągu pewnego okresu czasu pozwalała na

udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie. Sąd uznał, że opinia i przesłuchanie biegłego pozwalają na dokonanie ustalenia w zakresie braku tendencji spadkowych co do wartości nieruchomości w strefie ograniczonego użytkowania. Metoda przyjęta przez biegłego oraz uzasadnienie dla wyselekcjonowania nieruchomości podobnych były uzasadnione w ocenie Sądu.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego albowiem poza przekonaniem o zupełności i prawidłowości wykonanej opinii Sąd miał na uwadze, iż w okolicznościach niniejszej sprawy, wobec ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania na terenie obejmującym nieruchomości powoda rozporządzeniem z dnia 07 sierpnia 2007 roku obowiązującym do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, przedmiotem dowodu z opinii biegłego z dziedziny obrotu nieruchomościami mogłaby być jedynie ewentualnie okoliczność czy, a jeśli tak w jakim zakresie doszło do zmiany wartości nieruchomości powoda w związku ze zmianą ograniczeń sposobu korzystania z tej nieruchomości wynikającą z tej uchwały w stosunku do ograniczeń wynikających z powołanego rozporządzenia nr 50 Wojewody (...), taki wniosek dowodowy nie został jednak przez powoda reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika zgłoszony. Sąd oddalił również wnioski pełnomocnika powoda o przeprowadzenie dowodów z różnych pism i publikacji na okoliczność sporu w doktrynie i praktyce w zakresie obowiązywania obszaru ograniczonego użytkowania, przyjmując, że nie są to okoliczności istotne dla tej konkretnej sprawy, a termin, który został określony w art. 129 ustawy o ochronie środowiska jest terminem brany przez Sąd pod uwagę z urzędu. Tak więc ewentualne spory w praktyce nie mogą mieć wpływu na konstrukcje wniosków dowodowych.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie art. 135 ust 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2006 r., nr 129, poz. 902 ze zm.), Rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r. utworzony został obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. albowiem zachodziła niemożność utrzymania określonych standardów jakości środowiska. Rozporządzenie Wojewody weszło w życie 25 sierpnia 2007 r. W § 1 ust. 2 zapisano,

że w obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się strefę ograniczeń zabudowy mieszkaniowej, zwaną dalej „strefą M”. Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomości powódki znalazła się w całości w strefie M. Przepis art. 135 uległ zmianie na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. z 2005 r., nr 175, poz. 1462), która to zmiana zaczęła obowiązywać od 1 stycznia 2008 r. Według nowego brzmienia art. 135 p.o.ś. obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały. Uchwałą nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r., która weszła w życie 4 sierpnia 2011 r., utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Na mocy tej uchwały nieruchomości powódki znalazła się w całości w strefie Z2 w obszarze ograniczonego użytkowania (załącznik do uchwały 76/11 k- 24).

Zgodnie z art. 129 ust. 2 w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Powódka wywiodła swoje zadanie z ust. 4 art. 129 prawa ochrony środowiska według którego z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Wobec faktu wniesienia powództwa w sierpniu 2013 roku i poprzedzającego go wezwania pozwanego do zapłaty kwoty 180.000 złotych pismem z 17 lipca 2013 roku, jak również podniesionego przez pozwanego zarzutu upływu terminu zawitego określonego w art. 129.4 ustawy o ochronie środowiska , który stanowi z woli powódki podstawę wniesionego powództwa i faktu brania przez sąd pod uwagę upływu terminu zawitego, zasadniczą kwestią wymagającą wyjaśnienia była okoliczność od kiedy obowiązuje obszar ograniczonego użytkowania dla L. im. F. C. w W.. W tym miejscu należy wskazać, że okoliczność obowiązywania uregulowań wprowadzających obszar ograniczonego użytkowania wokół (...) lotniska była

przedmiotem kilkakrotnej oceny Sąd Apelacyjny w Warszawie, w związku z faktem rozpoznawania apelacji w sprawach, w których Sądy niższej instancji (opierając się przede wszystkim na orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego) uznawały, że obszar ograniczonego użytkowania wprowadzony przez Wojewodę (...) przestał obowiązywać wobec zmiany podmiotu uprawnionego do jego wprowadzenia. Sąd Apelacyjny w swoich rozstrzygnięciach jednoznacznie przyjął ciągłość obowiązywania obszaru, pomimo zmiany podmiotu uprawnionego do jego wprowadzenia. W uzasadnieniu do wyroku z 13 września 2011 roku w sprawie VI ACa 295/11 przedstawiona została przez Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpoznający apelację szczegółowa analiza przepisów będących podstawą dla przyjęcia ciągłości funkcjonowania obszaru ograniczonego użytkowania. Sąd Okręgowy w Warszawie w pełni podziela ocenę prawną dokonaną przez Sąd Apelacyjny, wobec czego odwołując się do wskazanego uzasadnienia zacytuje obszerny fragment dotyczący tej kwestii : „Obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco (przed 15 listopada 2008 roku znacząco) oddziaływać na środowisko, lub dla zakładów lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, określa się na zasadach wskazanych w art. 135 ust. 2 ustawy poś. Przepis ten zawiera delegację do określenia obszaru ograniczonego użytkowania, jak również oznaczenia, jakie przedsięwzięcia mogą znacząco oddziaływać na środowisko. W dacie uchwalenia obszaru ograniczonego użytkowania, to jest 24 sierpnia 2007 roku (data wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku) art. 135 ust. 2 ustawy poś wskazywał, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia. Przepis ten uległ zmianie na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, która to zmiana obowiązywała od dnia 1 stycznia 2008 roku i według tej nowelizacji obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie,

tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały. Zmieniono, zatem jedynie organ uprawniony do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania - w miejsce wojewody -sejmik województwa oraz wskazano, że następuje to w formie uchwały, a nie jak dotychczas w formie rozporządzenia. Zgodnie z treścią § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr 100, póź. 908) jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Zgodnie zaś z ust. 3 § 32 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 roku, jeżeli zmiana treści przepisu upoważniającego polega na tym, że zmienia się organ upoważniony do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą, w takim przypadku organem upoważnionym do zmiany lub uchylecia aktu wykonawczego wydanego na podstawie zmienionego przepisu upoważniającego jest organ wskazany w zmienionym upoważnieniu. Przepis ten stosuje się przy tym odpowiednio na podstawie § 143 wspomnianego obok Rozporządzenia Rady Ministrów do aktów prawa miejscowego. Z powyższego wynika, że zmiana z dniem 1 stycznia 2008 roku organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego z wojewody na sejmik województwa w myśl § 32 ust. 3 rozporządzenia nie wpłynęła na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku, albowiem w przypadku zmiany treści przepisu upoważniającego polegającej na zmianie organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą. W zakresie zaś uregulowanym w § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 roku, gdzie zmieniona została forma aktu, którym tworzy się obszar ograniczonego użytkowania z rozporządzenia na uchwałę, to wspomniane rozporządzenie Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku nie utraciło mocy obowiązującej na podstawie tej reguły walidacyjnej, albowiem ustawa z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, która z dniem 1 stycznia 2008 roku zmieniła organ tworzący obszar ograniczonego użytkowania i formę aktu równocześnie

w art. 47 ust. 2 wskazała, że akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu niniejszą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje”. Sąd Apelacyjny uznał więc, że „przepis ten nadal obowiązuje, nie został derogowany, brak, bowiem aktu prawnego, który by go uchylił lub zmienił. Brak było podstaw do uznania, że wspomniana obok ustawa z 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej wprowadzająca zmiany do niektórych ustaw, a to w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej została uchylona lub też w inny sposób utraciła moc w całości. W związku z tym, że ustawa ta wprowadza zmiany w różnych aktach prawnych, co do każdej z tych zmian osobno należało rozpatrywać zakres regulacji oraz przepisy wprowadzające i przejściowe. Najpóźniejsza terminowa regulacja w tej ustawie została zawarta w art. 34 ust. 3, gdzie określono, że stosunek pracy z określonymi w ust. 1 pracownikami, wygasa z dniem 30 czerwca 2008 roku, jeżeli przed upływem tego terminu nie zostaną im zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy na dalszy okres albo w razie nieprzyjęcia do dnia 15 czerwca 2008 roku nowych warunków pracy lub płacy. Data ta reguluje jedynie zagadnienia określone w tym przepisie, nie odnosi się natomiast do innych unormowań i nie powoduje utraty mocy z dniem 30 czerwca 2008 roku całego aktu prawnego, w tym wspomnianego art. 47 ust. 2, który samodzielnie określa ramy czasowe obowiązywania aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu tą ustawą. Zachowuje on moc obowiązującą do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje, czyli w niniejszej sprawie do uchwalenia przez Sejmik Województwa (...) w formie uchwały nowego obszaru ograniczonego użytkowania, który by zastąpił w całości poprzedni”. „Nowy organ nie uchwalił nowego obszaru ograniczonego użytkowania, co powoduje, iż w zakresie kompetencji określonych art. 135 ust. 2, a więc obszaru, którego dotyczy obowiązuje wciąż rozporządzenie Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku. W zakresie zaś określenia przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie

w dacie wydania rozporządzenia Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku według art. 135 ust. 2 poś było to przedsięwzięcie określone w art. 51 ust. 1 pkt 1, zakres ten nie został zmieniony też ustawą z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, którą dokonano zmiany organu upoważnionego do określenia obszaru ograniczonego użytkowania i formy aktu ustanawiającego ten obszar. Zgodnie z treścią art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy poś obowiązującego do dnia 15 listopada 2008 roku sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają między innymi planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie zaś z treścią ust. 8 art. 51 ustawy poś również obowiązującego do 15 listopada 2008 roku Rada Ministrów, uwzględniając możliwe oddziaływanie na środowisko przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy poś, określi, w drodze rozporządzenia:

1) rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, oraz rodzaje przedsięwzięć, dla których obowiązek sporządzenia raportu może być wymagany, w tym przypadki, gdy zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane, jako takie przedsięwzięcia, biorąc pod uwagę rodzaj działalności, wielkość produkcji i inne parametry techniczne, a także charakterystykę przedsięwzięcia, wielkość emisji, usytuowanie oraz rodzaj i skalę jego oddziaływania na środowisko;

2) szczegółowe warunkowania związane z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu, biorąc pod uwagę charakterystykę przedsięwzięcia, wielkość emisji, usytuowanie oraz rodzaj i skalę jego oddziaływania na środowisko.

Aktem wykonawczym wydanym na podstawie art. 51 ust. 8 ustawy poś było rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004 roku nr 257, póź. 2573 z późn. zm.).

Zgodnie z § 1 rozporządzenia określało ono:

- 1) rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko;
- 2) rodzaje przedsięwzięć, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być wymagany;
- 3) przypadki, w jakich zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane, jako przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko;
- 4) szczegółowe uwarunkowania związane z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Zgodnie zaś z § 2 ust. 1 pkt 28 sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają lotniska o podstawowej długości pasa startowego nie mniejszej niż 2.000 m. Według zaś § 3 ust. 1 pkt 55 sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogą wymagać lotniska, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 28, lub lądowiska helikopterów. Ustawa z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko art. 144 ust. 9 uchylila w tytule I ustawy poś cały dział V i VI, a więc też art. 51, ale równocześnie w art. 173 ust. 1 uznała, że dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane między innymi na podstawie art. 51 ust. 8 ustawy poś zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 60 ustawy z 3 października 2008 roku, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie tej ustawy, to jest do 15 listopada 2010 roku. Zgodnie zaś z treścią art. 173 ust. 2 ustawy z 3 października 2008 roku do czasu wydania przepisów, o których mowa w art. 60 tej ustawy: za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko; za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 2 mniejszej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu

na środowisko może być stwierdzony. Powyższe oznaczało, że uchylając art. 51 ust. pkt 1 i art. 51 ust. 8 ustawy poś uznano, że przepisy wykonawcze wydane na podstawie tej ustawy (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko) zachowują moc przez 24 miesiące, to jest do 15 listopada 2010 roku, a w ust. 2 art. 173 doprecyzowano, że do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w art. 60 ustawy z 3 października 2008 roku za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach (rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2004 roku) przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Ostatecznie, więc zmiana z 3 października 2008 roku miała jedynie charakter redakcyjny i określała, kiedy przepisy wykonawcze mówiące o tym, jakie przedsięwzięcia mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko tracą moc. Przepisem wykonawczym wydanym na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jest nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 12 listopada 2010 roku nr 213, póź. 1397), które weszło w życie z dniem 15 listopada 2010 roku. Rozporządzenie to określa: rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; rodzaje przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko; przypadki, w których zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane, jako przedsięwzięcia, o których mowa w pkt 1 i 2. Zgodnie § 2 ust. 1 pkt 30 do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska o podstawowej długości drogi startowej nie mniejszej niż 2.100 m, a zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 59 do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk centrów urazowych, o których mowa w ustawie z dnia 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie

Medycznym przeznaczonych wyłącznie dla śmigłowców ratunkowych. Reasumując zmiany art. 135 ust. 2 ustawy poś w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania rozporządzenia Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku, albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęły na moc jego obowiązywania, kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest art. 47 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku, zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam, albowiem nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z 3 października 2008 roku, ani też nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko”.

Wobec powyższego należy przyjąć, że istnieje ciągłość w zakresie istnienia obszaru ograniczonego użytkowania albowiem rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

Zgodnie z art. 129 ust. 4 uoś (na który powoływała się powódka) z roszczeniem , o którym mowa w ust. 1-3, właściciel nieruchomości może wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości. Rozporządzenie Wojewody (...), które wprowadziło obszar ograniczonego użytkowania weszło w życie 25 sierpnia 2007 roku, tak więc właściciel nieruchomości mógł wystąpić z określonymi roszczeniami w terminie do 25 sierpnia 2009 roku. W okresie tym powódka nie była jeszcze właścicielem nieruchomości. Uprawnienie do wystąpienia z żądaniem służy właścicielowi nieruchomości objętej obszarem ograniczonego użytkowania. Powódka nie wykazała, że przedni właściciel nieruchomości wstąpił z żądaniem wobec pozwanego i wobec tego przerwał bieg terminu zawitego. W wyroku z 10 października 2008 roku w sprawie II CSK 216/08 Sąd Najwyższy stwierdził, że termin do zgłoszenia roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 roku Prawo ochrony środowiska, jest terminem zawitym a nie terminem przedawnienia. Niedochowanie tego terminu powoduje

wygaśnięcie roszczenia, a fakt upływu tego terminu sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu. Podobnie w wyroku z 21 sierpnia 2013 roku w sprawie II CSK 578/12 Sąd Najwyższy stwierdził, że termin z art. 129 ust 4 poś stanowi termin zawity, w którym żądania z art. 129 ust. 1-3 muszą zostać zgłoszone obowiązanemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem. Odwołując się jedynie do tego elementu należy uznać, że roszczenie powódki wygasło wobec nie zgłoszenia roszczeń przez uprawnionego w dacie określonej w rozporządzeniu i ustawie właściciela nieruchomości, w terminie zawitym. Powódka nabywając nieruchomość nabyła ją z ograniczeniami wynikającymi z faktu wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania a z ewentualnymi roszczeniami mogłaby wystąpić o ile wykazałaby, że poprzedni właściciel takowe zgłosił.

Ustęp 4 art. 129 ustawy o ochronie środowiska przewiduje jako powód dla wystąpienia z roszczeniem, wejście w życie aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenia. Wobec powyższego należy również ocenić, czy wejście w życie przepisów wprowadzonych przez sejmik województwa (...) z dniem 4 sierpnia 2011 roku nie zmieniło ograniczeń w sposobie korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym jej przeznaczeniem dla ich właścicieli. Dla ustalenia tej okoliczności koniecznym było porównanie ograniczeń wprowadzonych przez rozporządzenie Wojewody (...) i ograniczeń wprowadzonych przez Sejmik Województwa.

Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia Wojewody w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono w strefie M

- 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M - także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2.;
- 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust.2.

W ust. 2 § 4 rozporządzenia przewidziano, że w strefie M dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy.

Stosownie zaś do § 5 rozporządzenia wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków:

1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;

2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach

(Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 r., nr 156, k- 160).

Zgodnie z § 5 pkt 2 uchwały Sejmiku województwa w strefie Z2 w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzono następujące ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenu:

a) zakazano przeznaczania terenów pod szpitale i domu opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

b) zakazano lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

c) zakazano zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej.

Zgodnie z § 6 uchwały wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem

ograniczonego użytkowania polegające na określeniu, że:

1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić odpowiednią izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 r. prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r., nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. nr 32, poz. 159 i nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy;

2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 r. prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r., nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. nr 32, poz. 159 i nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy

(Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2011 r., nr 128, k- 161).

Porównując zakres ograniczeń wprowadzonych przez oba akty prawa miejscowego nie można uznać, aby wejście w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z dnia 4 sierpnia 2011 r. ponownie otworzyło dla powódki termin do zgłoszenia roszczeń z art. 129 p.o.ś., gdyż uchwała ta nie wprowadziła w odniesieniu do nieruchomości należącej do powódki żadnych nowych ograniczeń w porównaniu do tych obowiązujących na mocy rozporządzenia nr 50 wydanego przez Wojewodę (...). Nieruchomość powódki zgodnie z rozporządzeniem nr 50 znalazła się w całości w strefie M, stosownie natomiast do uchwały nr 76/11 umieszczona została w całości w strefie Z2. Określone w § 6 uchwały nr 76/11 wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania były (pomimo różnic redakcyjnych) takie same jak przewidziane w § 5 rozporządzenia nr 50. W odniesieniu zaś do nieruchomości powódki uchwała nr 76/11 zniósła natomiast przewidziane w § 4 rozporządzenia nr 50 zakazy budowlane zabraniające w obszarze ograniczonego użytkowania przeznaczenia nowych terenów pod zabudowę mieszkaniową, zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe, czy budowy nowych budynków mieszkalnych. Dlatego też uznać należy, że wskutek wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. powódce nie została wyrządzona żadna nowa szkoda. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 12 kwietnia 2013 r.

w sprawie o sygn. akt IV CSK 608/12, w związku z tym, że art. 129 ust. 2 p.o.ś. przyznaje odszkodowanie za szkodę spowodowaną wejściem w życie aktu prawnego wprowadzającego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, szkoda podlegająca naprawieniu na podstawie tego przepisu nie powstaje, gdy kolejny akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowe ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości. Tym bardziej szkoda nie mogła powstać na gruncie niniejszej sprawy, bowiem uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z 20 czerwca 2011 r. zniesiono niektóre zakazy dotyczące sposobu korzystania z nieruchomości istniejące pod rządami rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2010 r. wydanym w sprawie I CSK 86/10 „nie każda zmiana ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1 – 3 p.o.ś., lecz jedynie taka nowelizacja lub zmiana, która dotyczy danej nieruchomości. Powyższa zasada dotyczy w tym samym stopniu zmiany polegającej na nowelizacji danego aktu prawnego wprowadzającego obszar ograniczonego użytkowania, jak i wejścia w życie nowego aktu prawnego zastępującego jeden obszar ograniczonego użytkowania innym. Przyjęcie, że każda zmiana obszaru ograniczonego użytkowania, czy to materialna, czy też formalna (np. zmiana organu, zmiana formy aktu prawnego), rozpoczyna bieg terminu od nowa, niweczyłoby niewątpliwie cel ustawodawcy przyświecający mu przy wprowadzeniu art. 129 ust. 4 p.o.ś. Powyższy przepis z jednej strony stanowi bowiem ułatwienie dla osób występujących z roszczeniami związanymi z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a z drugiej strony określenie 2 – letniego terminu zawitego na ich dochodzenie pozwala na stosunkowo szybkie wywiązanie się z zobowiązań związanych z ograniczeniami oraz zagwarantowanie, że roszczenia nie będą się pojawiać w przyszłości, co umożliwi prowadzenie przewidywalnej gospodarki finansowej. Należy zatem przyjąć, że bieg terminu do występowania z roszczeniami na podstawie art. 129 p.o.ś. rozpoczyna się od nowa wyłącznie dla osób, dla których zmiana obszaru powoduje skutki negatywne i tylko w zakresie tych skutków”. Pełnomocnik powoda nie wykazał natomiast, że zaistniały nowe konsekwencje wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania w zakresie wartości nieruchomości. Dodatkowo należy odwołać się do wniosków płynących z opinii biegłego.

Gdyby nawet przyjąć, że powódka była legitymowana do wystąpienia z żądaniem zasądzenia odszkodowania to z dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym przede wszystkim opinii biegłego wynika, że nie miał miejsce spadek wartości nieruchomości, a co za tym idzie powódka nie poniosła szkody w związku z faktem uchwalenia wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając koszty zastępstwa procesowego dla pozwanego zgodnie z § 6 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu odpowiednio do wartości przedmiotu sporu. Powódka została również obciążona kosztami sporządzenia opinii przez biegłego.